

LAWO
CLASSICS

**Å her
møter mangt**
Songs by Johan Kvandal

ISA KATHARINA GERICKE — SOPRANO
JOACHIM KNOPH — PIANO

Kvandals sanger – en rød tråd

«Kvandalen mot berømmelse» skrev *Helgeland Arbeiderblad* da Johan Kvandals navn ble nevnt for første gang i et radioprogram i august 1940. Nordlendingene var fra før av veldig stolte over at David Monrad Johansen kom fra Vefsn og at han hadde satt kommunen på kartet med sin musikk. Nå ville lokalpatriotene også regne den begavede sønnen som en av sine egne, ikke minst fordi han hadde valgt Kvandal som etternavn etter en slektsgård i Vefsn. Bakgrunnen for oppslaget var at flere av Kvandals sanger ble fremført i radio-programmet «Ungt og nytt». Ifølge forhåndsopptakene ville man i programposten få møte et særpreget talent. Haugtussa-sangene som finnes på denne innspillingen, bekrefter at den 20 år gamle gutten allerede kunne håndverket, og at musikken fra den gang har vist seg å tåle tidens tann.

I de første årene av Johan Kvandals liv hadde foreldrene flyttet fra sted til sted, helt til de i juni 1924 kom til Hvalstad i Asker i håp om å finne en mer permanent bolig. Her bodde forfatteren Hulda Garborg. Hennes kamp for målsaken og den norske folkekulturen hadde ført til opprettelsen av Det Norske Teatret. Hun holdt kurs i norsk folkedans og utviklet folkedrakter som ble opphavet til mange av dagens bunader. Som folkeopplyser og samfunnsdebattant hadde hun sammen med sin mann, forfatteren Arne Garborg, vært en av hovedpersonene i miljøet av norskdomsorienterte og landsmåldyrkende kunstnere i den såkalte «Askerekretsen». Da Lissa og David Monrad Johansen kom til «kunstnerdalen» sammen med den fem år gamle Johan, var Hulda Garborg nettopp blitt enke. Hun ville fortsette å bo i huset på Labråten, og vinteren 1925 fikk Monrad Johansen leie hovedetasjen, to rom med norsk malerkunst på veggene og Arne Garborgs bøker i hyl-lene. Det var ikke bare denne verden av kunst og litteratur som kom til å sette uforglemmelige spor i Johans minne. Hulda Garborgs omgangskrets med kjente kunstnere og kulturpersonligheter fortsatte å komme, men ble nå utvidet med folk fra hovedstadens musikkmiljø. Johan kunne heller ikke unngå å høre morens sang og farens klaverøvelser og komposisjonsutprøvinger midt i stua. Tonene fra den folkloristiske klaversuiten *Prillar-Guri* kan ha vært noe av den musikken som trengte seg inn på soverommet når gutten skulle sove. Ivar Roger Hansen har i biografien *Mot fedrenes fjell* gitt et levende inntrykk av miljøet rundt David Monrad Johansen. I de tre årene familien bodde på Labråten, var Hulda

som en ekstra bestemor for «Bommen», et kallenavn som senere fulgte Johan resten av livet.

I 1928 flyttet familien inn i et hus på Ekeberg i Oslo. Her fikk de raskt kontakt med en annen kunstnerkoloni, miljøet rundt Ingeborg Refling Hagen og hennes sønner, Eivind Groven. Ved gjensidige besøk, der diktlesning, sang og musikk stod på programmet, fikk Johan opplevelser han ikke kunne glemme. Da familien for en kort periode fikk bo i villaen til maleren Eilif Petersen, fikk Johan nye kulturelle inntrykk. Nå levde han midt i Lysakerkretsen med Fridtjof Nansens og Erik Werenskiolds villaer like i nærheten. Ved maleren Henrik Sørensens hjelp fant Monrad Johansen til slutt sitt endelige hjem på Gyssestadkollen i Bærum. Arkitekten Arnstein Arneberg tegnet huset og sørget for at det ble slik et kunstnerhjem burde være. I disse årene var moren opptatt med å bearbeide tekster av Snorre Sturlason mens faren fullførte orkesterverket *Sigvat Skald*. Inntrykkene fra den norske kulturarven var uutslettelige. Morten Gaathaug har i artikkelen «Streiftog i et biografisk landskap», skrevet i anledning 70-årsjubileet, gjengitt mange av Kvandals egne tanker om møtene med Norges fremste kunstnere i denne perioden av sitt liv.

I 1936 begynte Johan å spille klaver med Ingebjørg Gresvik. Samtidig fikk han teoritimer av Geirr Tveitt, som Ingebjørg nettopp var blitt gift med. Tveitt åpnet en ny klangverden for ham, men faren var usikker på om Tveitts metode og ideer med nye regler for en norsk harmonilære, ville føre frem. Derfor sendte han sønnen til organisten Per Steenberg, slik at han kunne lære musikkteori fra grunnen av. Og mens Johan gikk løs på oppgaver i streng vokalpolyfoni og Bach-kontrapunkt, ga faren råd og noen timer i komposisjon.

Det var med denne kulturen og tradisjonen at Johan Kvandal i 1940 med farens velsignelse våget å stå frem med sine første opus. Da Jan Vølner urfremførte *Sonatina* op. 2 i mars 1941, kalte *Aftenpostens* Reidar Mjøen det for «et friskt og muntert stykke, som forteller om ungdom og om kriblende glede ved å misere og prøve vingene». Som resten av musikkannmelderne syntes han sonatinen vitnet om et uvanlig talent. De to sangene «Veslemøy ved rokken» og «Kvelding» fra Garborgs diktsyklus *Haugtussa* hadde Gunvor Evju Lie allerede urfremført året før. Mens klaverstykket preges

av god kjennskap til den klassiske formverdenen, bygger sangene på en «dåm» av folkemusikk i en stil som kan minne om folkemusikkarangementene til Catharinus Elling, men med en djevlevis dissonansbruk.

De fire første diktene i *Syv sanger* op. 4 er skrevet av Johans mor. Hun hadde studert språk og skaffet seg inngående kjennskap til norsk sagalitteratur og folkediktning. Diktene er inspirert av en runeinnskrift, norrøne tekster og av folkevisetradisjonen. De tre øvrige sangene med et barnerim og to tekster fra *Edda*-diktningen, fører seg dermed naturlig inn i helheten. Tekstinnholdet blir musikalsk fulgt opp med modale melodier som er formet som om de var folketoner. Klaverakkompagnementet understreker karakteren og tekstinnholdet med tonemaleriske midler og med en klangverden som rett som det er forteller at kunnskapen om Debussys musikk var med på å frigjøre Kvandal på det harmoniske området. Sangsyklusen inneholder et stort spekter av følelser, alt fra alvor, dramatikk og naturskildringer til det humoristisk lette og luftige. Den viser at Kvandal allerede i et av sine første opus fremstår som en mester, med full kontroll over de musikalske virkemidlene.

Mens opus 4 kan betraktes som en syklisk enhet, er opus 9 blitt en oppsamling av sanger fra forskjellige tidsrom og med tekster som innholdsmessig går i flere retninger. De to første diktene «Helsarmål» og «Hugen leikar» er skrevet av presten, forfatteren og folkeminnesamleren Ivar Mortensson-Egnund. For familien Monrad Johansen betydde han mest med sine oversettelser eller gjendiktninger av *Draumkvædet* og *Den eldre Edda*. De to nynorske sangene i opus 9 fikk naturligvis et folketonepreg med en enkel og ren klaversats.

Foranledningen til å sette musikk til «Til min Gylden-lak» og det alvorlige og dramatiske diktet «Mørk er min Sjæl», kan ha vært 100-årsmarkeringen for Henrik Wergelands død i 1845. Diktene minnet ham kanskje om en opplevelse i 1930. Da kom nemlig Ragna og Eivind Groven innom for å urfremføre sangene til «hospitalsdiktene» som Wergeland hadde skrevet på dødsleiet. «Fru Groven sang og han spilte – inntrykket var spontant sterkt og uforglemmelig», skrev Kvandal i nekrologen over Groven i 1977. En av grunnene var at han selv lå febersyk under fremføringen, men han var

samtidig betatt av musikken: «Intuitivt hadde Groven her grepet det opphøyede og universelt tidløse i disse geniale diktene og stillet seg jevnbyrdig med dem i sin musikk.» Det var nettopp det tidløse i Wergeland-diktene Kvandal ble grepet av, og som fikk ham til å utforme sangene som gjennomkomponerte romanser i tråd med den europeiske liedtradisjonen. Han beholdt det melodiske sangbare, men lot melodilinjene svinge seg fra det mildt sødmefylte til dramatiske høydepunkter, godt understreket av et energisk klaverakkompagnement, og med heftige dissonanser når teksten krevde det.

Diktet «Mot mørketid» er skrevet av den nordnorske Garborg-kjenneren Rolv Thesen fra Hamnøy i Lofoten. Han ga ut diktsamlingen *Etter stormen* i 1945 under pseudonymet Harald Hamre. I den valgte teksten, som er hentet fra en avdeling med dikt om været, skildrer Thesen hvordan den rødglødende solen langsomt må gi tapt for den kalde nordnorske vinternatten. De enkle melodilinjene følger teksten mot et dramatisk siste utrop, mens klaverakkompagnementet skildrer både opprørt hav og de siste glør ved solnedgang, og det med en kraft i klaveret som kan minne om Johannes Brahms. Teksten til sangen «Klage» stammer fra Maxim Gorkijs novelle *Bitre lidenskaper*. Navnet Gorkij betyr «den bitre» på russisk, men det er egentlig ikke bare bitterhet som preger Gorkijs skildringer av tsartidens nød og elendighet. Kvandals utforming av sangen er slik at man aner at det også finnes en bakenforliggende ironi. Han hadde opplevd studiene i Bach-kontrapunkt som en tvangstrøye, men i denne sangen fikk han bruk for teknikken. Klaversatsen begynner som en tostemmig invensjon av Bach. Når sangstemmen kommer inn, følges den innledningsvis av et enkelt akkordisk akkompagnement, men videre utover blir det polyfone vevet i klaveret stadig heftigere i takt med innholdet. På tross av dissonansbruken er Kvandals tonespråk preget av et tydelig tonalt feste.

Olav Aukrust hørte med til familiens omgangskrets av landsmålsdyrkere. Til diktet «Attersyn» har Kvandal laget en vakker og sangbar melodi, mens klaveret understreker innholdet med impresjonistiske fargevirkninger, bare avbrutt av rokken som spinner.

I de morsomme og humoristiske barnerimene i manuskriptsamlingen *7 små barnesanger*, har Lissa Monrad Johansen laget både tekstene og flere av

melodiene. «Gråpus» er en «trøstevise» til sønnen Tor som hadde mistet pusekatten sin. Bror Johan sørget for at sangene fikk et enkelt og virkningsfullt akkompagnement med noen karakteristiske små for- og etterspill.

Under Kvandals studieopphold i Stockholm i 1948 fattet han interesse for dikteren Gustaf Fröding og valgte ut noen vers fra «Min stjärnas sånger» i samlingen *Nytt och gammalt*. Stilistisk sett benyttet han den samme flerstemmige komposisjonsteknikken som i sangen «Klage», men i denne deltar sangeren i klaverets stemmevev i en gjennomført trestemmig polyfon sats. Mens klaversatsen har preg av å være en tostemmig invensjon, er sopranstemmen formet som om det var en Bach-arie, bare ikledd det 20. århundres djerpe tonespråk. Fröding-sangene er skrevet til sopranen Elisabeth Murgård, som oppførte dem sammen med ham ved klaveret i svensk radio i 1948. Kvandal skriver godt for stemmen, og hele hans sang-produksjon viser hvordan han som pianist visste å skrive et velklingende, idiomatisk klaverakkompagnement.

Utover på 1950- og 60-tallet konsentrerte Kvandal seg om å komponere kammermusikk, konserter og symfonisk musikk. Han satte fortsatt musikk til tekster, men organiststillingen i Vålerengen kirke (1959–74) inspirerte ham til å velge bibelske og religiøse tekster. De resulterte i folketonebearbeidelser, solomotetter, solokantater og større korverker. Bekjentskapet med sangeren Lilleba Lund som han giftet seg med, inspirerte Kvandal til å komponere *Norske stevtoner* op. 40. Sammen fremførte de syv av stevene i østerriksk radio i 1974. I samarbeid med henne og med råd fra folke-minneeksperten Olav Bø og universitetsbibliotekar Øystein Gaukstad laget Kvandal til slutt en samling med elleve sanger. Flere av dem består av to beslektede stev, for, som han selv sa, å utdype stemningen og skape en større musikalsk sammenheng. Stevene stammer fra Telemark, Setesdal, Sogn, Valdres og Skjeberg og er hentet fra forskjellige folkemusikksamlinger. Tekstene og stevenes karakteristiske modale trekk med lydiske, frygiske og pentatoniske vendinger, oppmuntret Kvandal til å bruke hele spektret av musikalske uttrykksmidler.

Teksten til *To kjærlighetssanger* op. 58 fra 1983 har Kvandal hentet fra Arnulf Øverlands diktsamlinger *Advent* (1915) og *Berget det blå* (1927). Sangene er ut-

merkede eksempler på det store forråd av musikalske virkemidler Kvandal var i besittelse av, hvordan han med disse kunne dramatisere og forsterke tekstinholdet. Uten at det gikk på bekostning av en klar og enhetlig form, skildret han på tonemalerisk vis naturfenomener, et kjærlighetsdrama og grotesk humor, som i fortellingen om kongsdatteren i berget det blå.

En tonal forankring dannet hele tiden fundamentet i alt han skrev. Selv midt i 60-tallets avantgardisme sporet han ikke av. Det finnes derfor *en rød tråd* i vokalmusik-

ken hans, fra de første sangene i 1939 og frem til Ham-sun-operaen *Mysterier* (1993), hvor hans mangeårige erfaring med å skrive melodier for stemmen nådde sitt høydepunkt. Møtet med den norske kulturarven i barne- og ungdomsårene ble bokstavelig talt en grunntone i hele hans sangproduksjon.

– Harald Herresthal

Kvandal's songs – a common thread

“Kvandal heading for stardom” proclaimed local northern newspaper *Helgeland Arbeiderblad* when Johan Kvandal's name first materialised in a radio program in August of 1940. The northerners were already very proud of the fact that David Monrad Johansen came from Vefsn, and that he had put the area on the map with his music. Now the local patriots were also keen to consider Johansen's gifted son as one of their own, not least because he had chosen Kvandal as his surname, after a family farm in the Vefsn municipality. The backdrop for this announcement was that several of Kvandal's songs were performed on the radio program “Young and New”. Listeners were promised to expect a precocious talent in the following show, and the *Haugtussa* songs found on this recording confirm that this 20-year-old clearly knew his craft and the music has proven to withstand the test of time.

In the first years of Johan Kvandal's life his parents moved around from place to place until in June 1924 they arrived in Hvalstad in Asker (just west of Oslo) in the hope of settling into a more permanent home. The author Hulda Garborg also lived in Hvalstad. Her persistent endeavours and pioneering of the Norwegian folk culture had led to the establishment of the Norwegian Theatre. She held courses in Norwegian folk dance and developed folk costumes, kindling interest and providing the origins of many of today's very popular *bunader*, or national costumes. As a social educator and public commentator and debater, she and her husband, author Arne Garborg, were among the leading lights of the so-called “Asker circle”- the coterie of artists focusing on “Norwegianness” and eagerly promoting the New Norwegian language. When Lissa and David Monrad Johansen arrived in this valley of artists together with their five-year-old son Johan, Hulda Garborg had just become a widow. She wanted to continue living in the house at Labråten, and in the winter of 1925 Monrad Johansen rented the main floor, two rooms with Norwegian paintings on the walls and Arne Garborg's books on the shelves. It was not only this world of art and literature that would leave an indelible impression on Johan's memory. Hulda Garborg's circle of famous artist friends and cultural luminaries continued to frequent the place, and this would now be extended to those from the capital's music scene. Johan could not avoid hearing his mother's singing and his father practising the piano and testing out his compositions in

the middle of their living room. The tones from the folkloric piano suite *Prillar-Guri* may well have been some of the music that penetrated the bedroom walls when the boy was going off to sleep. In the biography *Mot fedrenes fjell* (Towards the fathers' mountains), Ivar Roger Hansen has provided us with a vivid image of the environment around his subject David Monrad Johansen. In the three years the family lived at the house in Labråten, Hulda was like an extra grandmother for her little “Bommen”, a nickname that stuck with Johan for the rest of his life.

In 1928, the family moved into a house in Ekeberg in Oslo. Here they quickly became involved with another artistic community, the milieu around Ingeborg Refling Hagen and her brother-in-law, Eivind Groven. During mutual visits, where poetry reading, singing and music were on the program, the young Johan would be exposed to experiences he could hardly forget. When the family was briefly allowed to live in the villa of painter Eilif Petersen, Johan acquired even more new cultural impressions. They were now in the middle of the “Lysaker circle”, with Fridtjof Nansen's and Erik Werenskiöld's villas just down the road. With the help of painter Henrik Sørensen, Monrad Johansen finally found what would turn out to be his final home, at Gyssestadkollen in the well-to-do western Oslo suburb of Bærum. The architect Arnstein Arneberg designed the house and made sure that it would be all that the home of an artist should be. During these years, his mother was busy adapting texts by Snorre Sturlason, while his father David completed his orchestral work, *Sigvat Skald*. The impressions left from this Norwegian cultural scene were monumental. In his article “Excursion to a Biographical Landscape” on the occasion of Kvandal's 70th birthday, Morten Gaathaug reiterates many of Kvandal's own thoughts about his encounters with Norway's foremost artists during this period of his life.

In 1936, Johan started playing the piano with Ingebjørg Gresvik, while simultaneously receiving theory lessons from Geirr Tveitt, whom Ingebjørg had just married. Tveitt opened up a new world of sonic opportunity for him, but his father was unsure whether Tveitt's method and ideas with the new rules for Norwegian harmony theory would be the way forward. He therefore decided to send his son to organist Per Steenberg, where he could learn music theory from scratch. And while Johan

managed to grasp the tasks given to him in strict vocal polyphony as well as Bach counterpoint, his father also chipped in with advice and lessons in composition.

It was in this cultural climate that, in 1940, Johan Kvandal, with the blessing of his father, boldly proffered his first opus. When Jan Wølner premiered *Sonatina op 2* in March of 1941, *Aftenposten*'s Reidar Mjøen described it as “a fresh and cheerful piece, a portrayal of youth and the pulsating joy of making music and spreading one's wings”. Like the rest of the music critics, he determined the sonata to be testament to an extraordinary talent. The two songs “Veslemøy ved rokken” (Veslemøy at the spinning wheel) and “Kvelding” (Nightfall) from Garborg's epic circle of poems *Haugtussa* had already been premiered the year before by Gunvor Evju Lie. While the piano piece is characterised by a solid knowledge of classical form, the songs are built on a modicum of folk music in a style reminiscent of the folk music arrangements of Catharinus Elling, though with a bolder use of dissonance.

The first four poems in *Syv sanger op. 4* were written by Johan's mother. She had studied languages and acquired in-depth knowledge of Norwegian saga literature and folk poetry. The poems are inspired by a runic inscription, Old Norse texts and by the folk song tradition. The three other songs with a nursery rhyme and two texts from the Poetic *Edda* collection, thus fit naturally into the picture. The lyrical content is complemented musically with modal melodies shaped as if they were folk tunes. The piano accompaniment emphasises the character and subject matter of the texts, with word-painting techniques and a soundscape that indicates that a prior knowledge of Debussy's music played its part in liberating Kvandal in the harmonic area. The song cycle contains a wide range of emotions, from gravitas to drama, and from depictions of nature to the humorously light and airy. This shows that the young Kvandal, even in one of his first opuses, appears to be a master with full control of musical techniques.

While *opus 4* can be considered a cyclical unit, *opus 9* has become a collection of songs from different periods and with lyrics that veer in several directions theme-wise. The first two poems “Helsarmål” (Greeting voice) and “Hugen leikar” (The heart plays) are written by the

priest, author and folklore collector Ivar Mortensson-Egnund. For the Monrad Johansen family, he was most noteworthy for his translations or retellings of *Draumkvedet* and *Den eldre Edda*. The two songs, which appear in nynorsk (New Norwegian) in *Opus 9*, naturally had a more folksy tone with a more straight-forward, clean piano movement.

The motivation for putting music to “Til min Gyldenlak” (To my wallflower) and the serious, dramatic poem “Mørk er min Sjæl” (Dark is my soul) may have been the 100th anniversary of Henrik Wergeland’s death in 1845. The poems may have reminded him of an experience in 1930, when Ragna and Eivind Groven stopped by to premiere the songs for the “Hospital Poems”, which Wergeland had written on his death bed. “Mrs Groven sang and he played - the impression was immediate, intense and unforgettable,” Kvandal wrote in the Groven’s obituary in 1977. One of the reasons was that he himself was laid low with a fever during the performance, but he was also unquestionably fascinated by the music: “Intuitively here, Groven had grasped the sublime and universal timelessness of these ingenious poems, and match them with aplomb with his music”. It was precisely the timelessness of the Wergeland poems that Kvandal was enraptured by, and which prompted him to design the songs as thoroughly composed romances in line with the European song tradition. He kept it melodically very singable, yet allowing the melody lines to vary from mildly saccharine tones to dramatic climaxes, well-underscored by an energetic piano accompaniment and with harsh dissonance when the lyrics called for it.

The poem “Mot mørketid” (Towards darkness) is written by the northern Norwegian connoisseur of Garborg, Rolv Thesen, from Hamnøy in Lofoten. He published the collection of poems *After the Storm* in 1945 under the pseudonym Harald Hamre. In the afore-mentioned text, which is taken from a section of poems about weather, Thesen describes how the radiant sun slowly and inexorably gives way to the frosty northern Norwegian winter night. The simple melody lines follow the words towards a dramatic final exclamation, while the piano accompaniment depicts both the troubled sea and the final gleams at sunset, and with a power in the piano reminiscent of Johannes Brahms. The lyrics

of the song “Klage” (Complaint) come from Maxim Gorky’s short story *Bitter Passions*. The pseudonym Gorky itself means “bitter” in Russian, though it is not merely bitterness that characterises Gorky’s depictions of the distress and misery of the Tsarist era. Kvandal’s construction of the song involves a detectable underlying irony. Though he had clearly experienced the study of Bach’s counterpoint as a straitjacket, he did make use of this technique in this song. The piano movement begins in the manner of a two-part invention by Bach. When the vocal line enters, it is initially followed by a simple chordal accompaniment which soon develops into polyphony woven in with the piano, which becomes more and more intense in line with its lyrical content. Despite some use of dissonance, Kvandal’s tonal language is clearly characterised by common tonality.

Olav Aukrust belonged to the family’s inner circle of New Norwegian language cultivators. For the poem “Atttersyn” (Retrospective), Kvandal has created a beautifully singable melody, with the piano complementing the lyrics with impressionistic colour effects, interspersed with an imitation of the spinning wheel.

The lyrics and several of the melodies of the amusing, light-hearted nursery rhymes in the manuscript collection *7 små barnesanger* (Nursery rhymes) were written by Lissa Monrad Johansen. “Gråpus” (Grey Cat) is a comforting song for her other son, Tor, who had lost his kitten. Brother Johan made sure that the songs were given a simple yet compelling accompaniment, with some characteristically short introductions and endings.

During Kvandal’s period of study in Stockholm in 1948, he became interested in the works of poet Gustaf Fröding and selected some verses from “Min stjärnas sånger” (Songs of my star) from the collection *Nytt och gammalt* (New and old). Stylistically, he used the same polyphonic compositional techniques as he did in the song “Klage” (Complaint), but in this case the singer joins in with the piano’s interweaving voicings in a sustained three-part polyphonic movement. While the piano movement is distinctively a two-part invention, the soprano voice is written in the manner of a Bach aria, though with a bolder, more 20th century sounding tonal language. The Fröding songs were written specifically

for the soprano Elisabeth Murgård, who performed them on Swedish radio in 1948, with Johan on the piano. Kvandal writes well for the voice, and his entire song repertoire shows how he, as a pianist, knew how to write a mellifluous, idiomatic piano accompaniment.

Throughout the 1950s and 60s, Kvandal focused on composing chamber music, concerts and symphonic music. He continued to compose music for lyrics, but taking on the position of organist at Vålerenga church in Oslo (1959–74) inspired him to embrace biblical and religious texts. This resulted in the re-working of folk tunes, solo motets, solo cantatas and more substantial choral works. Kvandal’s acquaintance with the singer Lilleba Lund, whom he would later marry, inspired him to compose *Norske stevtoner* op. 40. Together they performed seven of the these stevs (a form of Norwegian folk song) on Austrian radio in 1974. In collaboration with Lilleba and with the guidance of folklore expert Olav Bø as well as university librarian Øystein Gaukstad, Kvandal eventually came up with a collection of eleven songs. Several of these consist of two related stevs in order, as Kvandal himself stated, to deepen the mood and create a greater musical coherence. The stevs originate from Telemark, Setesdal, Sogn, Valdres and Skjeberg and are taken from various folk music collections. The lyrics, as well as the stevs’ characteristic modal features – with Lydian, Phrygian and pentatonic twists – encouraged Kvandal to make use of the full gamut of musical means of expression.

The words of *To kjærlighetssanger* op. 58 (Two love songs op. 58) from 1983, were taken from Arnulf Øverland’s poetry collections *Advent* (1915) and *Berget det blå* (1927). The songs are excellent examples of the abundance of musical techniques Kvandal possessed, as well as his aptitude for dramatising and magnifying the content of the text within them. Without compromising a clear and unified form, he managed to colourfully illustrate natural phenomena, a love-story drama and grotesque humour through the use of musical tone, exemplified in the story of the king’s daughter in *Berget det blå*.

His tonal constancy was the bedrock for everything he wrote. Not even during the mid-1960s avant-gardism was he led off-track.

It can therefore be said that there is a common thread in his vocal music, from the very first songs of 1939 up until the Knut Hamsun opera *Mysterier* in 1993, by which time his many years of experience in writing melodies for voice had reached its peak. His encounters with the Norwegian cultural heritage in his childhood and adolescence were quite literally the root notes of his entire song repertoire.

– Harald Herresthal

Attersyn, op. 9, nr. 9

TEKST: OLAV AUKRUST

Som den døyande skodar ei fagrare verd, som ein
elskande hugsande, som ein elsande hugsande den
som var kjær,
soleis tek deg dei kløkkjande stunder som speglar
din barndoms vedunder, som speglar din barndoms
vedunder, din barndoms vedunder.

To Garborg-sanger (1939)

TEKST: ARNE GARBORG,
FRA HAUGTUSSA

Veslemøy ved rokken

D' er haust. Det ruskar ute med regn og kalde vind.
Småfuglen flyg mot rute
og vilde gjerne inn.
Men under omnen god, der ligg på sekkjepute han
gamle Mons i ro.

Der ligg han trygg og drøymmer og blinkar
stilt og smått,
og alt i verdi gløymmer og hev det
varmt og godt.
Og seier ingen ting, men liksom inn seg gøymmer med
rova sveipt i kring.

Å hu! Det ruskar ute med regnvind sur og grå;
småfuglen flyg mot rute og liksom
bankar på.
Men under omnen god du Mons på sekkjepute skal
drøyme lognt i ro.

Kvelding

Snøen fell i gråe kveld stilt or mjuke lufti.
Stilt og tett, lint og lett; legg som dunseng mjuk og
slett dunkvit yvi tufti.

Snøen fell i gråe kveld stilt or mjuke lufti.
Stilt og tett, lint og lett; legg som dunseng mjuk og
slett dunkvit yvi tufti,
dunkvit yvi tufti.

Retrospective, Op. 9, No. 9

TEXT: OLAV AUKRUST

As the dying person sees a more beautiful world, like a
lover remembers, like a lover remembers the one who
was loved,
in the same way you are touched by the happy
moments that reflect the wonders of your childhood,
that reflect the wonders of your childhood, the
wonders of your childhood.

Two Garborg Songs (1939)

TEXT: ARNE GARBORG,
FROM HAUGTUSSA

Veslemøy at the spinning wheel

It is autumn. Outside the rain pours down and the cold
winds blow.
Little birds fly into the windowpanes,
and want to come in.
But under the warm stove, there lies old Mons
at rest, on his sackcloth pillow.

He lies there, safe, dreaming and blinking
quietly and gently,
forgetting everything in the world and feeling warm
and happy.
And saying nothing, but hiding inside himself,
enveloped in his tail.

Oh! Outside the rain pours down, angry and grey;
little birds fly into the windowpanes,
knocking on them.
But under the warm stove, Mons on his sackcloth
pillow dreams quietly in peace.

Nightfall

The snow falls quietly out of the soft,
still air in the grey evening.
Still and close, soft and light; lying like a down bed,
soft, flat, white on the ground.

The snow falls quietly out of the soft,
still air in the grey evening.
Still and close, soft and light; lying like a down bed,
soft, flat, white on the ground.
white on the ground.

Helsarmål, op. 9, nr. 1

TEKST: IVAR MORTENSSON-EGNUND

Dei hava so fagert eit helsarmål,
det rørest i hug og hjarte.
Dei strøymmer inn i mi inste sål
dei solegeislane bjarte.

Dei hava so fagert eit helsarmål,
- det ljoar så høgt under heie.
Gud betre den arme syndesål,
som hera kan svara med vreie.

Dei hava so fagert eit helsarmål,
- det ljoar so lint under lie.
Det ljomar atte i hugen min
ifrå dei tonane frie.

Hugen leikar, op. 9, nr. 2

TEKST: IVAR MORTENSSON-EGNUND

Hugen leikar i bergom nord
og ut gjennom dalane vide.
Tru kor ho svive den drosa fri,
som svarar meg med blide?

Sola skin upp på høge fjell
og ned i dei djupe dalar.
Og tru då gjenta vil svara meg,
um eg til henne talar?

Sola skin upp på høge fjell
og ut yver øye heiar.
Ho er ikkj god å gilja den møy,
som allstøtt svarar med vreie.

Mørk er min Sjæl, op. 9, nr. 3

TEKST: HENRIK WERGELAND

Mørk er min Sjæl, som Mjøsens,
når årle sortlokket Bølge,
træt udaf Nattens Kamp under Skreyas
Tågeskjold bugner,
og Lommene hyle.

Greeting voice, Op. 9, No. 1

TEXT: IVAR MORTENSSON-EGNUND

They have so fair a greeting voice,
it moves me to my core.
They flood into my innermost soul
those shining rays of light.

They have so fair a greeting voice,
- it calls so loudly on the moors.
God bless the poor sinner's soul,
that the Lord may defend with anger.

They have so fair a greeting voice,
- it calls so softly on the hillsides.
It echoes once more in my heart
from the free tones.

The heart plays, Op. 9, No. 2

TEXT: IVAR MORTENSSON-EGNUND

The heart plays in the northern mountains
and out through the wide valleys.
I wonder where she is, the free girl,
who answers me gently?

The sun shines up on high mountains
and down in the deep valleys.
And believe the girl will answer me
if I speak to her?

The sun shines up on high mountains
and out over bare moors.
She is no good to seduce, that woman,
who always responds with anger.

Dark is my soul, Op. 9, No. 3

TEXT: HENRIK WERGELAND

Dark is my soul, like Mjøsens
when the dark waves roll early in the morning,
tired after the battle of night beneath
the misty clouds of Skreia,
and the birds cry.

Mørk er min Sjæl, lig Fyrren, der vifter ensom i Stormen,
Ravnen i Toppen skjælver, lig Gråd på Sørgeslør,
siler fra Grenene Regnen.

Hæv dig, min Sjæl, til Tinden, hvor nylig Verden du så,
at bølge forbi, lig Ørnen på Fjellet, der undres ved
Morgenens glimrende Skyer,
ved Morgenens glimrende Skyer!

Mørk er min Sjæl, nei hev dig min Sjæl,
til Tinden, til Tinden.

Til min Gyldenlak, op. 9, nr. 4

TEKST: HENRIK WERGELAND

Gyldenlak, før du din Glans har tabt, da er jeg det
hvoraf alt er skabt;
ja før du mister din Kronens Guld,
da er jeg Muld.
Idet jeg raaber: med Vindvet op! mit siste Blik faar din
Gyldentop.
Min Sjæl dig kysser, idet forbi den flyver fri.

To Gange jeg kysser din søde Mund.
Dit er det første med Rettens Grund.
Det andet give du, kjære husk,
min Rosenbusk!
Udsprungen faar jeg den ei at se; thi bring min Hilsen,
naar det vil skje;
og sig, jeg ønsker, at paa min Grav den blomstrer af,
den blomstrer af, paa min Grav.

Ja sig, jeg ønsker, at paa mit Bryst den Rose laa, du fra
mig har kyst;
og, Gyldenlak, vær i Dødens Hus, i Dødens Hus, dens
Brudeblus, dens Brudeblus, dens Brudeblus!

Mot mørketid, op. 9, nr. 5

TEKST: HARALD HAMRE

Sorgsam står sola ved havsens rand,
det bloddryp på høstbleik fjord.
I dauden ho helsar det fattige land, og femner den
frosne jord, og femner den frosne jord.
Enno ein dagstund ho strålar all,
og glør med so varm ei glo.
Men snart er ho hausten og havet i vald,
di græt ho sitt hjarteblood, di græt ho, di græt ho sitt
hjarteblood, sitt hjarteblood.

Dark is my soul like the fir that waves alone in the storm,
The raven in the treetops trembles, like tears on
mourning clothes, The rain pours from the branches.

Raise yourself, my soul, to the peak where
recently you saw the world,
that rolls past, like the eagle on the mountain that
marvels at the glittering clouds of morning!

Dark is my soul, no, raise yourself, my soul,
to the peak, to the peak.

To my wallflower, Op. 9, No. 4

TEXT: HENRIK WERGELAND

Wallflower, before you have lost your glow, I am that of
which everything is created;
yes, before you lose your crown of gold,
I am soil.
As I cry: with the window open! I see your golden head
with my last glance.
My soul kisses you as it flies free.

Twice I kiss your sweet mouth.
The first is yours, it is your right.
The second kiss, my love,
is for my rose bush!
I will not see it bloom; bring my greeting when
this will happen;
and I want it to bloom on my grave,
to bloom on my grave.

Yes, I want to place on my chest the rose
from me that you have kissed;
and Wallflower, be in the House of Death, in the House
of Death, its Bridal Dress, its Bridal Dress, its Bridal Dress!

Towards the darkness, Op. 9, No. 5

TEXT: HARALD HAMRE

Sorrowfully the sun stands at the edge of the sea, blood
is dripping on a pale autumn fjord.
In death she greets the wretched land, and embraces
the frozen earth, and embraces the frozen earth.
For a short while longer she shines,
and glows with so warm a glow.
But soon she is the victim of autumn and the sea, so
therefore she cries her lifeblood, she cries,
she cries her lifeblood, her lifeblood.

Klage, op. 9, nr. 6

TEKST: MAXIM GORKIJ

Nu kommer de bitre lidenskaper, og ulykken følger
dem, og ulykken følger dem.
Vårt stakkars hjerte de river istykker, o bitre nød, o
bitre nød, hvor er der skjul for den grusomme død?
hvor er der skjul for den grusomme død?

Nu kommer de bitre lidenskaper, og ulykken følger
dem, og ulykken følger dem.
Vårt stakkars hjerte de river i stykker,
o bitre nød, o bitre nød!
Hvor er der skjul for den grusomme død? hvor er der
skjul for den grusomme død?

To Fröding-sanger, op. 9

TEKST: GUSTAF FRÖDING

Min stjärnas songer nr. 1

Med vrede du ser från din gyllne stol,
hur min stjärna slocknar och fläckas,
vi gav du min stjärna så svagt, min sol,
av ditt ljus att det så skall släckas?,
skall släckas?
Jag är dock din son, och allt frö jag fått till mitt ljus är
väl fött av din låga,
är fött av din låga,
så lider du själv av det ont mot gott som för mig varit
sjukdom och plåga, varit sjukdom och plåga.
Och är ej min fläck av din egen art, men av ont ifrån
rymdernas öken,
vi stötte du mig med så våldsam fart långt ut, djupt i
mörker och töcken, i töcken?

Min stjärnas songer nr. 2

Min stjärna är ändå väl något värd, trots fläck och
försvagat ljus,
en än milt lysande vänlig härd, en än milt lysande
vänlig härd för mig och mitt
fattiga hus.
En sista gnista av stjärna är kvar, den vill jag försöka
att rädda och draga en väg,
där ingen far, och stigar av ingen beträdda, och stigar
av ingen beträdda, beträdda.

Complaint, Op. 9, No. 6

TEXT: MAXIM GORKY

Now come the bitter passions, and the misfortune
follows them, and the misfortune follows them.
Our poor heart they tear to pieces, o bitter need, o bitter
need, where is there shelter from cruel death?
where is there shelter from cruel death?

Now come the bitter passions, and the misfortune
follows them, and the misfortune follows them.
Our poor heart they tear to pieces, o bitter need, o bitter
need!
Where is there shelter from cruel death? Where is there
shelter from cruel death?

Two Fröding Songs, Op. 9

TEXT: GUSTAF FRÖDING

Songs of my star No. 1

With anger you see from your golden chair,
how my star goes out and is stained,
why gave you my star so weakly, my sun,
of your light, that it should be extinguished? should be
extinguished?
But I am your son, and all seeds I received for my light
are all born of your flame, are born of your flame,
so you yourself suffer of the evil against good that
for me has been illness and torment, been illness and
torment.
And is not my stain of your own kind, but of evil from
the desert of the heavens,
why did you push me away with such tremendous speed
far out, deep in darkness and haze, in haze?

Songs of my star No. 2

My star is still worth something, despite stains and
weakened light,
a friendly hearth, still shining gently, a friendly hearth,
still shining gently for me and my poor home.
One last spark of star is left, I want to try to save it and
draw a road
where no-one goes, and paths trodden by no-one, and
paths trodden by no-one, no-one.

Norske stevtoner, op. 40

I. Mine visur

TRAD. FRA TELEMAR

Å du som er no so god te kvede,
kom hit åt bordet og folki glede.
Kom hit åt bordet og drikk ei skål,
og lat oss få høyre ditt vene mål,
lat oss få høyre ditt vene mål:

Å mine visur dei er so mange,
som heggjebloman dei drys ti fangje,
so hev det vore i all si ti',
dess meir dei kved dei, dess meir det bli,
dess meir dei kved dei, dess meir det bli.

Lat elskhugsstevi frå munnen strøyme,
og ord frå hjarta sku' dei få høyre.
Ja, ut av hjarta liksom ei flo,
so sku' ordi strøyme av eld og glo,
sku' ordi strøyme av eld og glo.

II. Då eg va liti

TRAD. FRA SETESDAL

Då eg va liti eg gjekk og gjæte,
med' andre sytte, sat eg og bømte,
med' andre sytte fer gutan sine so
sat eg og lilla i fløyta mi.

Eg er so fro'e eg er so glade,
som fuglen kvitrar mot ljose dagen.
Eg er so lett i mitt unge liv,
som bekkjen fysser i fløymetid.

Og fri som fuglen so skal eg leike
og lat so ingjen mitt hjarta eige.
Ja, fri som fuglen eg leike må,
og lat ingjen hjarta mit stele få.

Norwegian Folk Tunes, Op. 40

I. My songs

TRAD. FROM TELEMAR

You who are so good to sing,
come here to the table and make people happy.
Come here to the table and drink a draught,
and let us hear your fine voice,
let us hear your fine voice:

There are so many of my songs,
like the hedge blossom that falls in your lap,
so it has always been,
the more you sing, the more there is,
the more you sing, the more there is,

Let the loving words stream from your mouth,
and they shall hear words from the heart.
Yes, from the heart like a flood,
the words shall flow with fire and glow,
the words shall flow with fire and glow.

II. When I was little

TRAD. FROM SETESDAL

When I was little I looked after the animals,
While others worked, I sat and mended,
While others looked after their children
I sat and played my flute.

I am so happy, so free from sorrows,
like the bird chirps towards the light of day.
I am so light in my young life,
Like the brook cascades in flood.

And free as a bird I shall play
and let no-one own my heart.
Yes, free as a bird I may play,
and let no-one steal my heart.

III. Eg var meg ut på Gladheimsbergi

TRAD. FRA TELEMAR

Eg var meg ut på Gladheimsbergi,
eg såg meg ut so vide;
jenta ho leikar i hugen min
som spunne gullet det fride.

Håret ha' ho som tirlitunga,
og halsen er som mjøll;
augo dei er i hausen å sjå
som soli ris ivi fjøll.

Eg var meg ut på Gladheimsbergi,
det føykte og det dreiv,
då hørde eg den kvite bikkja
i måneljoset gøy.

IV. Hjuringvise og lokk

TRAD. FRA SKJEJBERG OG VALDRES

Ha' du sett no geitane mine
høgt upp i fjellorne dine,
Rose og Dokka,
Danemark og Sokke,
Duelin og Vinnespenn,
Snorelokken og Bjøllebukken og Langen,
som aldri ville heimatte gange.

Heile sundag no eg gjæter
under Stavsfjell i desse kveer,
upp under Stavsfjell og Sätenuten,
der held eg den sundagen ut!
Snorelokken og Bjøllebukken og Langen,
no svarar det langt burt i fjøllø.

V. Å hugen min

TRAD. FRA TELEMAR

Å hugen min kan eg inkje venda,
der eg hev lagt han, der lyt han enda,
der eg hev lagt han, der lyt han bli,
so hev eg vore i all mi ti',
so hev eg vore i all mi ti'.

Det er som hjarta i bringa bankar,
kvar gong du leikar i mine tankar,
det er som blodet i åro brann,
kvar einast gong du i minnet rann,
kvar einast gong du i minnet rann.

III. I was out on Gladheim mountain

TRAD. FROM TELEMAR

I was out on Gladheim mountain,
I looked out over the wide expanse;
the girl is playing in my heart
like fair spun gold.

Her hair is like trefoil,
and her neck is like snow;
Her eyes in her head look like
rays of sunlight over the mountains.

I was out on Gladheim mountain,
the wind was blowing,
then I heard the white dog
barking in the moonlight.

IV. Herd's tune and calling

TRAD. FROM SKJEJBERG AND VALDRES

Have you seen my goats
high up in your mountains,
Rose and Dokka,
Danemark and Sokke,
Duelin and Vinnespenn,
Snorelokken and Bjøllebukken and Langen,
who never want to return home.

I spend all Sunday looking after the animals
under Stavsfjell in these pens,
up under Stavsfjell and Sätenuten,
I spend the whole day on Sunday!
Snorelokken and Bjøllebukken and Langen,
now they answer far away in the mountains.

V. O my heart

TRAD. FROM TELEMAR

O my heart I cannot turn,
where I have placed it, there it stays,
where I have placed it, there it shall remain,
I have always been like that,
I have always been like that.

It makes my heart beat faster,
every time you play in my thoughts,
it feels as though the blood is burning in my veins,
every single time you run through my thoughts,
every single time you run through my thoughts.

VI. Å her møter mangt

TRAD. FRA SETESDAL

Å her møter mangt som på gleda stansar,
som veld at suta i hjarta bankar.
Å eg hev slik lengsel te flytje heimåt
til han som læka kan alle mein.

Å gjev eg kunne alt vondt lat ´ vere,
Å gjev eg kunne det gode gjere.
Å gjev at aldri eg sa eit ord
til meins for nokon på denne jord.

Han som gav meg den saknad såre,
han som gav meg for gullet tåre,
han veit min skapnad til inste grunn,
og kjenner kjærleg den rette stund.

Han sat der uppe på himmeltrona,
han åtte fagraste kongekrona.
Men då han såg meg i naudi gret,
til jordi ned han seg sende let.

VII. Liti-mor

TRAD. FRA TELEMAR

Skunda deg du jenta,
skunda deg du jenta!
Liti-mor ligg i Liljaråsen,
ho tystar og ventar.

Trekk av deg sko,
mjølka den ko,
mjølka liti Singelin,
gjev so Liti-mor drikka.

Skunda deg du jenta,
skunda deg du jenta.
Liti-mor ligg ´ i Liljaråsen,
ho tystar og ventar.

Trekk av deg sko, mjølka den ko,
mjølka liti Singelin,
gjev so Liti-mor drikka.

VI. O, there is much here

TRAD. FROM SETESDAL

O, there is much here to stop the joy,
that wounds the heart.
O, I have such longing to return home
to he who can cure all ills.

O, could I cast away all evils,
O, could I do good things.
O, could I never say a word
to harm anyone on this earth.

He who gave me the pain of missing him,
He who gave me the golden tear,
He knows my form deep down,
and knows tenderly the right moment.

He sat up on the heavenly throne,
he wore the fairest royal crown.
But when he saw me cry, in need,
He allowed himself to be sent to earth.

VII. Liti-mor

TRAD. FROM TELEMAR

Hurry up, girl,
Hurry up, girl!
Liti-mor is lying in Liljaråsen,
she is silent and waiting.

Take off your shoes,
milk the cow,
milk little Singelin,
and give Liti-mor something to drink.

Hurry up, girl,
Hurry up, girl.
Liti-mor is lying in Liljaråsen,
she is thirsty and waiting.

Take off your shoes, milk the cow,
milk little Singelin,
and give Liti-mor something to drink.

VIII. Då eg va liti eg sprang utivi

TRAD. FRA SETESDAL

Då eg va liti eg sprang utivi
og plukka blommar med vene liti.
Eg plukka blommar i li og hei,
men fysts soli gladde, so visna dei.

Då eg va liti eg gjekk og tenkte,
kor glade dagar eg ha ´ i vente,
men då eg vart vaksi, fekk eg sjå,
at blomman låg i mi ´ baneår.

IX. Sjugurd og kjerringi

TRAD. FRA SOGN OG VALDRES

Inn kom han Sjugurd, drukkjen mann
spende og slo i bordet,
kjerringi upp frå rokken sprang
spurde kva va han gjorde:

Ille ha eg vore verre ska eg bli,
so vil eg verta alle mi ti.
Høyrde du det du kjerringi mi,
so slo han Sjugurd kjerringi si,
jamt går du no og grine.

Sjugurd var drukkjen, lite forstod,
dunka og slo i bordet.
Han slo so hardt at folkji dei gret,
spurde kva Sjugurd gjorde.

Datt han so ned, slo han seg og,
saumte dei han att med silkjetråd:
Galen ha eg vore verre ska eg bli,
det ska du sjå du kjerringi mi,
kjerringi ho heitte Åse.

Kjerringi: Å høyre du meg min kjære Sjugurd,
lite te bisk og slett ingen dugurd.
Høyre du meg min kjære Sjugurd,
lite te bisk og slett ingen dugurd.

Å høyre du meg min kjære Sjugurd,
lite te bisk og slett ingen dugurd,
lite te bisk og slett ingen dugurd,
lite te bisk og slett ingen dugurd!

VIII. When I was little I ran about

TRAD. FROM SETESDAL

When I was little I ran about
and picked flowers with my little friends.
I picked flowers on the hillsides and moors,
but when the sun went down, they withered.

When I was little I wandered, thinking
what happy days awaited me,
but when I was grown up, I found out
that the flowers were in my childhood years.

IX. Sjugurd and his wife

TRAD. FROM SOGN AND VALDRES

In came Sjugurd, drunken man
kicked and banged on the table,
his wife jumped up from her spinning wheel,
asked what he was doing:

I have been cruel, I will get worse,
this is how it will be for all my days.
Did you hear that, my wife?
Then Sjugurd struck his wife,
you can go now and cry.

Sjugurd was drunk, did not understand,
thumped and banged on the table.
He banged so hard that people cried,
asked what Sjugurd was doing.

Then he fell down, hurt himself,
they sewed him with silken thread:
I am mad, I will get worse,
that you must see, my wife,
the wife's name was Åse.

Wife: O, listen to me, my dear Sjugurd,
a little ill-tempered and absolutely no elevenses.
Listen to me, my dear Sjugurd,
a little ill-tempered and absolutely no elevenses.

O, listen to me, my dear Sjugurd,
a little ill-tempered and absolutely no elevenses,
a little ill-tempered and absolutely no elevenses,
a little ill-tempered and absolutely no elevenses!

X. Å med soli kan eg

TRAD. FRA SETESDAL

Å med soli kan eg meg sammenlikne,
for hågt ho stiger, men ned ho siger.
Å eg kleiv og klavra ti' hågt eg va'
men so seig eg ned som eit soleglad.

Eg tykkjer fjølli meg inne stengjer
og myrke skuggar imot meg vender.
Og meg livet møter med gråt og sut
liksom myrke skuggar seg breier ut.

Eg lengtar, lengtar, eg gjeng og drøymmer,
når lauvet spretter og fossen fløymer;
Og ko felar hugjen eg inkje veit,
men han er som logande elden heit.

XI. Guten og jenta

TRAD. FRA TELEMAR

Å guten tala av halve græi:
hå ska eg ette me kåpeklædi.
Og dette tott' eg va tregaleg,
du tok burt jenta eg esla meg.

Ska eg forlate so ven ei jente
det vert kje botevon på meg vente.
Ska eg forlate so ven ei møy,
då fæler eg at eg kjem te døy.

Eg aktar inkje mykje hine gutann' eg,
si dulla å dei,
inkje meir hell rusk innunder skoa mine so vyr'
eg no dei,
del ludda del ludda då dei,
dei, dei dei, dei dei da dei dei uddada
dei da uddada dei
da dei da dei da dei da ludda do.

Eg aktar inkje mykje hine gutann' eg,
si dulla å dei,
inkje meir hell rusk innunder skoa mine
so vyr' eg no dei,
del ludda del ludda då dei,
dei, dei dei, dei dei da dei dei uddada
dei da uddada dei
da dei da dei da dei da ludda do.

X. O with the sun I can

TRAD. FROM SETESDAL

O with the sun I can compare myself
for high she rises, but down she goes.
O I climbed and clambered until I was high up
but then I fell like a sunset.

The mountains shut me in
and dark shadows turn to me.
And life meets me with tears and sorrow
like dark shadows extend.

I long, long, I dream,
when the leaves burst open and the river flows;
And what is wrong with the heart I do not know,
but it is like the flaming hot fire.

XI. The boy and the girl

TRAD. FROM TELEMAR

O the boy spoke angrily:
What need is there now for nice clothes.
And I thought this was sad,
you took away the girl in my thoughts.

Should I leave so lovely a girl
there is no hope for me.
Should I leave so lovely a woman,
I fear that I am about to die.

I do not think much of those boys,
si dulla o day,
I do not think any more of them than
the dirt under my feet,
del ludda del ludda do day,
day, day day, day day da day day uddada
day da uddada day
da day da day da day da ludda do.

I do not think much of those boys,
si dulla o day,
I do not think any more of them than
the dirt under my feet,
del ludda del ludda do day,
day, day day, day day da day day uddada
day da uddada day
da day da day da day da ludda do.

Syv sanger, op. 4

Hugleik, op. 4 nr. 1

TEKST: LISSA MONRAD JOHANSEN

Till lill, till tuten, Snøfrid gjenta og
Hugleik guten.
Når kjem du til meg på villan veg?
Når tidi er inne då mund ´ eg vegen finde, v
egen finde.

Till, till illa luten
Sorgfrid gjenta og Svikleik guten.
Kvi sveik du meg, kvi sveik du meg
på villan veg?

Tidi frå meg rann, eg inkje vegen fann.
Till, till illa luten
Sorgfrid gjenta og Svikleik guten.

Hadulaikar, op. 4 nr. 2

TEKST: LISSA MONRAD JOHANSEN

Haret globjart, eld i augo
sterk i handi lett på laupo,
jaga ville bjønn i heidi med det stutte
tunge spjotet.

Lang var natti einsam sat eg,
inkje ljøs på himilkelven.
Myrkret stengde alle leider,
myrkret stengde alle leider,
svevnen flaug og alting tagde.

Soli rjodar dimme fjølli,
vatnet vaknar geislar blenkjer.
Vinden hjalar fossen ljomar,
fuglar gjel frå svarte skogen: Hadulaikar!
Fuglar gjel frå svarte skogen: Hadulaikar!

Seven Songs, Op. 4

Hugleik, Op. 4, No. 1

TEXT: LISSA MONRAD JOHANSEN

There there, little one, girl Snøfrid and
boy Hugleik.
When will you come to me while wandering?
When the time is right I may find the road,
find the road.

There there, little one,
girl Sorgfrid and boy Svikleik.
Why did you betray me, why did you betray me
when wandering?

Time ran away from me, I found no road.
There there, little one,
girl Sorgfrid and boy Svikleik.

**Hugleik = Love / Svikleik = Betrayal /
Snø = Snow / Sorg = Sorrow*

Hadulaikar, Op. 4, No. 2

TEXT: LISSA MONRAD JOHANSEN

The hair, glowing, fire in his eyes,
strong in the hand, light on his feet,
hunting the wild bear on the moor with a short,
heavy spear.

Long was the night, alone I sat,
no light in the heavens.
The darkness closed all roads,
the darkness closed all roads,
sleep left me and everything fell silent.

The sun reddens half-dark mountains,
the water wakes, the sunlight glitters.
The wind calls, the waterfall echoes,
birds cry from the dark forest: Hadulaikar!
Birds cry from the dark forest: Hadulaikar!

Stridsmannen og Dauden, op. 4 nr. 3

TEKST: LISSA MONRAD JOHANSEN

(Stridsmannen)

«Kvi er du so byrg, kvi er du so bleik,
du kampdjerve svein?»

(Dauden)

«Eg må vel vera byrg, eg må vel vera bleik som alltid
må sigra i kvar den strid
i allom tid.»

(Stridsmannen)

«Kva eig du for våpen, kva eig du for val,
du sigersæle mann?»

(Dauden)

«Utan våpen kvasst, utan val eller voll, magti mi
veld at i kne du sig, i våleg vig.»

(Stridsmannen)

«Kva nyt han i løn som hugheil fell
i harde leik?»

(Dauden)

«Syster mi mjå og mjuk i hand bind sári um og legg
augo att i sæle natt.»

(Stridsmannen)

«Kva eig du då sjølv for sigeren all i
doggvåt mold?»

(Dauden)

«Elden den raude av helteflokk som fall for sanning og
rett i bøn det er mi løn!»

Vårvon, op. 4 nr. 4

(Trosten synger til en grinebiter)

TEKST: LISSA MONRAD JOHANSEN

Kvi stákar du so når eg sit og syng,
kvi gjev du bror din so vond ein styng?
Kvi ser du mot dag med augo vreide
og vil den ljøsglade voni sneide?

Sjá bror din gjev handi át dagen han
og ynskjer vår yver folk og land,
sjá bror din gjev handi át dagen han
og ynskjer vår yver folk og land.

The Soldier and Death, Op. 4, No. 3

TEXT: LISSA MONRAD JOHANSEN

(Soldier)

“Why are you so proud, why are you so pale,
you bold fighter?”

(Death)

“Well may I be proud, well may I be pale,
I must always win every battle
for all time.”

(Soldier)

“What weapon do you own,
what battlefield do you own, you victorious man?”

(Death)

“Without sharp weapon, without battlefield or
rampart, my power forces you to fall to your
knees in terrible battle.”

(Soldier)

“What pay does he receive, he who fearlessly
falls during hard play?”

(Death)

“My sister, slim and soft of hand, tends his
wounds and closes his eyes into the blissful night.”

(Soldier)

“What do you own, as victor on that wet soil?”

(Death)

“The red fire of all the heroes who fell for
the truth and what is right, that is my reward!”

Spring faith, Op. 4, No. 4

(The thrush sings to a crosspatch)

TEXT: LISSA MONRAD JOHANSEN

Why do you make such a noise as I sit and sing,
why do you give your brother so painful a sting?
Why do you look to the day with angry eyes
and wish harm upon happy faith?

See, your brother gives his hand to the day
and hopes for spring to folk and country,
see, your brother gives his hand to the day
and hopes for spring to folk and country,

I grantoppen song eg i tusind ár,
for trassige folk og lova vår!
Og våren kjem om du inkje vil
for bror din syner at voni er til,
for bror din syner at voni er til.

Or Skirnesmål, op. 4 nr. 5

TEKST: FRA EDDA

Myrkt er det ute og me lyt avstad yver doggvått
fjell fram, yver huldreheimar fram.
Både vert me berga eller både oss tek den
ovsterke jotun.

Myrkt er det ute og me lyt avstad yver doggvått
fjell fram yver huldreheimar fram.
Både vert me berga eller både oss tek den
ovsterke jotun.

Or Helge Hundingsbane, op. 4 nr. 6

TEKST: FRA EDDA

Komen var han no um koma han tenkte Sigmund
sonen frå Odins salar.
Mindre voni vert at han kjem;
alt sit ørnar på askegreinom,
og til draumeting driv alle folk;
alt sit ørnar på askegreinom,
og til draumeting driv alle folk, alle folk.

Barnerim, op. 4 nr. 7

TEKST: FOLKEVISE

Liti gjenta var so glad
bygde seg ein liten båt,
og likka seg fram med london.

Båten var av aspe
årane var av flespe
mastri var av gåsepinn
seglet var av kurve skinn.

Liti gjenta var so glad
bygde seg ein liten båt,
so siglde ho burt til mori si,
so siglde ho burt til mori si.

From the treetops I sang for a thousand years,
for stubborn people and promised spring!
And the spring came if you did not want it to
for your brother sees that there is faith,
for your brother sees that there is faith.

From Skirnesmål, Op. 4, No. 5

TEXT: FROM EDDA

It is dark out and time for us to travel over wet
mountains, over the places where the underground
people live.
Both we shall be saved, or both we shall be taken by
the mighty giant.

It is dark out and time for us to travel over wet
mountains, over the places where the
underground people live.
Both we shall be saved, or both we shall be taken by
the mighty giant.

From Helge Hundingsbane, Op. 4, No. 6

TEXT: FROM EDDA

He would have come by now, if he wished to come,
Sigmund the son from the halls of Odin.
Hope is fading for him to come;
the eagles sit on the branches of the ash,
and urge all people to the court of dreams;
the eagles sit on the branches of the ash,
and urge all people to the court of dreams, of dreams.

Nursery rhyme, Op. 4, No. 7

TEXT: FOLKSONG

The little girl was so happy,
built herself a little boat,
and sailed away immediately.

The boat was made of aspen
the oars were made of ash
the mast it had a gooseneck
the sail was made of sausage skin.

The little girl was so happy,
built herself a little boat,
so she sailed away to her mother,
so she sailed away to her mother.

7 Små barnesanger

TEKST: LISSA MONRAD JOHANSEN
MELODI: LISSA MONRAD JOHANSEN
OG JOHAN KVANDAL

I. Gråpus

Min lille gråpus var død og borte,
jeg la den varlig i graven sorte.
Og lenge sørget jeg over den,
for gråpus han var min gode venn.

Mamma hun trøstet: Pus er i himlen
i slottet høit over stjernevrmlen
I paradiset for pusekatter
er pusesanger og puselatter.

Vår gråpus yndig på fele spiller
på fløiter andre slår klare triller.
I gyldne skåler står fløte søt,
små engler rører en himmelgrøt.

En engel roper med sølverstemme:
Fortell om jorden hvor I var hjemme.
Hver katt med tunge så rosenrød
forteller minder fra før sin død.

Og mange melder om sult og kulde
om vonde netter av plager fulle.
Men gråpus sier med røst så mild:
Den gutt jeg var hos var alltid snild.

Og englen løfter sin sølvrøst atter.
Da lytter alle små pusekatter:
De folk som aldri var barn i sinn,
først sent de slipper i himlen inn.

II. Hosten

Hosten den slemme skranglete heks
kom gjennom pipen tidlig en morgen,
tok sig en pris av sin tørre snus
og strødde den ut over hele vårt hus.

Barna våknet og nyste i kor.
Så tok hun til å sope og koste.
Øinene randt og nesen blev tett
og hodeputen var våt av svett.

7 Nursery Rhymes

TEXT: LISSA MONRAD JOHANSEN
MELODY: LISSA MONRAD JOHANSEN
AND JOHAN KVANDAL

I. Grey Cat

My little Grey Cat was dead and gone,
I placed him carefully in the dark grave.
And I mourned him for a long time,
for Grey Cat was my good friend.

Mummy comforted me: Puss is in heaven
in the castle far above the starry sky
In the paradise for pussycats
there are songs and laughter for little cats.

Our Grey Cat is playing the fiddle so sweetly,
others are playing clear notes on the flute.
In golden bowls there's cream so sweet,
small angels are stirring a heavenly porridge.

An angel calls with silvery voice:
Tell us of your home on earth.
Every cat with rosy red tongue
recalls memories from before their death.

And many tell of hunger and cold,
of terrible nights full of torment.
But Grey Cat says, with voice so mild:
The boy I was with was always kind.

And the angel again raises her silvery voice.
And all the little pussycats listen:
The people who were never children deep down,
they will only be let into heaven late.

II. The cough

The cough, that nasty, rattling witch
came down the chimney early one morning,
took a pinch of its dry snuff
and scattered it all over our house.

The children woke and sneezed all together.
So off she went to sweep and clean.
Their eyes ran, their noses were blocked
and their pillows were damp with sweat.

Men så fikk Mama en hostesaft,
i den var en fe helt hvit og vakker.
Hun jaget den stygge skranglete heks
og barna blev bra i kveld klokken seks.

III. Naboens hund

Naboens hund er stor og grå
med våkne øine og logrende hale.
Den setter sig ned og ser på oss,
og holder så dagens store tale:

«Vær sikker jeg kjenner de tobente godt,
de dumme og kloke, de slemme og snilde
de slemme som hilser så blidt ved dag
og skyter kloen ved natt og stille.»

«De slemme og dumme vet ingenting
om skapningens store og ukjendte lover
De kloke og snilde de kjenner den hånd
som leder og styrer mens alle sover.»

IV. Gresshopperen

Jeg kan leke og gynte og danse
og synge og stryke min feles streng.
Jeg kan hoppe og springe og fly med min vinge
og dale igjen på min eng.

Jeg kan følehorn kvesse
og preke og messe
om vær og vind kan jeg spå.
I skjul kan jeg lytte
og kikke og glytte
på liv så yndige små.

Med dugg kan jeg male
med blomstene tale
og høre at gresset gror.
Jeg kan gjette en gåte
så blomsten må gråte
og roten må le under jord.

But then Mummy got a cough medicine,
and in it was a fairy, all white and beautiful.
She chased the ugly, rattling witch
and the children were all better by six in the evening.

III. The neighbour's dog

The neighbour's dog is big and grey,
with alert eyes and wagging tail.
He sits down and looks at us,
and gives the great speech of the day:

“Be sure I know the two-legged people well,
the silly and wise, the bad and the good,
the bad ones who greet you so nicely by day
and grasp with their claws in the silence
of the night.”

“The nasty and stupid know nothing
of the big and unknown laws of creation.
The wise and kind, they know the hand
that leads and guides as we all sleep.”

IV. The grasshopper

I can play and sway and dance
and sing and stroke
the strings on my fiddle.
I can hop and jump and fly with my wings
and land again on my meadow.

I can rub my feelers together
and chat and sing
I can predict the wind and weather.
In my hiding place I can listen
and peek and peer
at sweet and tiny lives.

With dew I can paint,
talk to the flowers
and hear the grass growing.
I can guess a riddle
to make the flowers cry
and the roots have to smile underground.

V. Fødselsdagsfest

Hvor flyr du bror ugle i måneglans?
Til gilde i skogen jeg blåser til dans.
Den gamle eken er tusen år,
og berget ti tusen, stor høytid jeg spår!

VI. Vuggeviser

Stakkars tyv som jager rundt,
hvile kan du trenge.
Hete øie lukk dig til,
døren kan du stenge.

Byss å byss du trette venn,
opp av kjellergapet
stiger du så fri og lett, -
ingen tid å tape.

Sov og drøm du arme tyv,
det du stjal fra andre -
nu blir det til svanedun
hvor du bløtt kan vandre.

VII. Tyven og gjessene

Det var syv små gjess
som danset i gress,
men så kom det en tyv
og stjal alle syv.
Og hei og hopp avsted i galopp, sa tyven.

Tyven gjemte dem bort
i en sekk så sort,
men da han skulle gå,
ja, hva hendte så?
Og hei og hopp avsted i galopp, sa tyven.

I sekken var en sprekk
så de syv slapp vekk.
Tyven ble så sint
at han fløy i flint.
Å hei og hopp avsted i galopp,
sa gjessene.

V. Birthday party

Where are you flying to, brother owl,
in the light of the moon?
To a feast in the forest I am flying to dance.
The old oak is a thousand years old
and the mountain ten thousand, so I predict
a great celebration!

VI. Lullaby

Poor thief, chasing around,
you might need a rest.
Hot eyes, close,
you can close the door.

Hush now, hush my tired friend,
up from the cellar you climb,
so freely and easily -
there's no time to lose.

Sleep and dream, you poor thief,
what you stole from others -
now it's turning into swansdown
where softly you can wander.

VII. The thief and the geese

There were seven little geese
dancing in the grass,
but then came a thief
and stole all seven.
And hey and ho, away we go! said the thief.

The thief hid them away
in a sack so dark,
but when he was about to leave,
what happened then?
And hey and ho, away we go! said the thief.

In the sack was a tear
so the seven got away.
The thief was so angry
that he flew off the handle.
And hey and ho, away we go!
said the geese.

To kjærlighetssanger, op. 58

TEKST: ARNULF ØVERLAND

En rose, op. 58, nr. 1

Der seiler en sakte stjerne i mulmets uhørlige bris.
Der vokser på vindusruten en angstfull
rose av is.
Å, Å, jeg har ventet et ord fra dig
i snart et år!
Din rose er hvit av kulde. Og dog er det vår,
og dog er det vår, dog er det vår.

Mitt pust imot glassets hinne er blitt til en endeløs
frossen skog . .
Jeg famler mig frem i blinde, for ennu inatt,
for ennu i natt må jeg finne den vei du drog,
den vei du drog, må jeg finne
den vei du drog.

Der seiler en sakte stjerne
i mulmets uhørlige bris.
Der vokser på vindusruten en angstfull rose av is,
en angstfull rose.

I berget, op. 58, nr. 2

Kongens datter i berget spant på sin gylne ten:
Nu har jeg sovet hos dragen.
Hvorfor var du så sen? Hvorfor var du så sen?
Legg dette sverd ved din side, legg dette sverd ved din
side, han kommer dig ikke nær.
Ta også denne ring av gull, ta også denne ring av gull,
hvis ikke du har ham kjær!
Da bleknet kongedatteren, satt i berget det blå:
Nu har jeg sovet hos dragen, mig kan du ikke få, mig
kan du ikke få.

Two Love Songs, Op. 58

TEXT: ARNULF ØVERLAND

A rose, Op. 58, No. 1

A slow star sails on the quiet breeze
of the night.
An anxious rose of ice grows on the windowpane.
O, o, I have waited almost
a year for word from you!
Your rose is white with cold. And yet it is spring,
and yet it is spring, yet it is spring.

My breath on the glass has become an endless
frozen forest . .
I grope blindly, for tonight, tonight I must find
the path you took,
the path you took, I must find
the path you took.

A slow star sails on the quiet
breeze of the night.
An anxious rose of ice grows on the windowpane,
an anxious rose.

In the mountain, Op. 58, No. 2

The daughter of the king in the mountain,
spinning on her golden wheel:
Now I have slept with the dragon.
Why were you so late? Why were you so late?
Lay this sword by your side, lay this sword by your
side, he will not come near you.
Take too this ring of gold, take too this ring of gold,
unless you love him!
Then paled the daughter of the king,
who sat in the mountain so blue:
Now I have slept with the dragon, you cannot have me,
you cannot have me.

English translations: Verboo

Isa Katharina Gericke – sopran

Isa Katharina Gericke er kjent for sin allsidighet innen konsert, kammermusikk og opera. Repertoaret spenner fra barokk til samtid. Med en særlig forkjærlighet for lieder og romanser har hun gjort seg bemerket med sine konseptuelle CD-innspillinger som alle har en tilknytning til nordisk sangrepertoar.

I sine konsertforestillinger om sangerinnene Eva Sars Nansen, Kirsten Flagstad og Jenny Lind blander hun teater og musikk, og gir romanse-genren slik en helt ny tilnærming. I kabareten *Frauen sind keine Engel* viser hun helt andre sider med musikk fra 1930- og 40-tallets Berlin.

Isa er også en etterspurt programleder og formidler i ulike konsept bygget rundt klassisk musikk, og siden starten i 2001 har hun vært kunstnerisk leder av kammermusikkfestivalen Glogerfestspillene i Kongsberg.

Isa er utdannet ved Norges musikkhøgskole og Hochschule der Künste i Berlin. Hun har vunnet en rekke priser, bl.a. Det Norske Selskabs aller første Wessel-pris for sitt arbeid med å fremme norsk vokalmusikk. Operadebuten fant sted i 2003 som Grete i Humperdincks *Hans og Grete* ved Den Norske Opera og Ballett. Solistengasjementene inkluderer samarbeid med bl.a. Oslo-Filharmonien, Akademie für alte Musik Berlin, Bremer Philharmoniker, Kringkastingsorkesteret, Trondheim-Solistene, BBC Symphonic Orchestra, Kammerakademie Potsdam, Tsjekkisk Filharmoni, og dirigenter som Sir Andrew Davies, Manfred Honneck, Franz Brüggen, Philippe Herreweghe, Rinaldo Alessandrini, Antonello Manacorda og Ole Kristian Ruud.

Isa er en hyppig gjest ved kammermusikkfestivaler i inn- og utland, og har gitt ut CD-er for Simax Classics og LAWO Classics, som alle tar utgangspunkt i det nordiske romanserepertoaret. Hennes forrige utgivelse på LAWO Classics, *Budbærersken* (LWC1120), var en hyllest til Kirsten Flagstad.

Joachim Knoph – piano

Pianisten Joachim Knoph har en aktiv virksomhet som solist og kammersmusiker, og har optrådt i en rekke land. Han har samarbeidet med fremtredende musikere og sangere, og er mottaker av bl.a. YAMAHA award.

I 2016 ga han ut en internasjonalt lansert solo-CD med Johan Kvandals komplette musikk for piano solo på Grand Piano/Naxos, til gode kritikker. Han har tidligere blant annet også vært solist på CD med Kringkastingssorkesteret, og har også urfremført en rekke nye verk.

Joachim Knoph har også en sterkt økende aktivitet som komponist, ikke minst har kormusikken hans blitt mye fremført de siste årene.

Knoph er utdannet ved Norges musikkhøgskole, Barratt Due Musikk institutt, Musikhögskolan i Malmö, Ecole Normale de Musique «Alfred Cortot», Paris, samt et studieopphold ved Guildhall School of Music and Drama, London. Her studerte han med Einar Steen-Nøkleberg, Jiri Hlinka, Nelson Delle-Vigne Fabbri, Caroline Palmer og andre. Sin første undervisning fikk han av Helene Jensen, Wolfgang Plagge og Jens Harald Bratlie. Han har deltatt i en rekke mesterklasser, med blant andre Philippe Entremont, Jerome Lowenthal og Staffan Scheja.

Isa Katharina Gericke – soprano

Isa Katharina Gericke is known as a versatile and colourful artist in concert, chamber music and opera, and is acclaimed for her programming, interpretation and communication skills. She performs repertoire ranging from baroque to contemporary music. Her love of Lied and art songs has resulted in well-received performances combining theatre and music, celebrating the life and work of legendary Nordic singers Eva Sars Nansen, Kirsten Flagstad and Jenny Lind. Further facets of Isa's versatility can be seen in the cabaret *Frauen sind keine Engel*, featuring music from Berlin in the 1930s and 40s.

Isa is a sought-after programmer for various classical music projects, and she has been Artistic Director of Kongsberg's chamber music festival Glogerfest-spillene since its beginning in 2001.

Isa graduated from the Norwegian Academy of Music in Oslo and the Hochschule der Künste in Berlin. She has won several awards, including the very first Wesselpris, awarded by Norske Selskab for her contribution to the promotion of Norwegian vocal music.

Solo engagements have included collaborations with Oslo Philharmonic Orchestra, Akademie für alte Musik Berlin, Bremen Philharmonic Orchestra, BBC Symphony Orchestra, Czech Philharmonic Orchestra and conductors Sir Andrew Davies, Manfred Honeck, Frans Brüggen, Philippe Herreweghe and Rinaldo Alessandrini.

Isa is a frequent guest at chamber music festivals in Norway and abroad, and her CD recordings for Simax Classics and LAWO Classics all have a connection to the Nordic art song repertoire. Her previous recording on the LAWO Classics label, *Budbærersken* (LWC1120), was a salute to Kirsten Flagstad.

Joachim Knoph – piano

Pianist Joachim Knoph is an active soloist and chamber musician who has performed in a number of countries. He has collaborated with prominent musicians and singers and is the recipient of several prizes including the Yamaha Music Foundation award.

In 2016, he released an internationally distributed solo CD of Johan Kvandal's complete music for solo piano on the Grand Piano/Naxos label, receiving very favourable reviews. He has also previously been a soloist on CD recordings with the Norwegian Radio Orchestra, and has premiered a number of new works.

In addition, Joachim Knoph's activity as a composer has become increasingly high-yielding, with his choral music especially being frequently performed in recent years.

Knoph is a graduate of the Norwegian Academy of Music, the Barratt Due Institute of Music, the Malmö Academy of Music, L'École Normale de Musique "Alfred Cortot" in Paris, as well as a study period at the Guildhall School of Music and Drama in London. He has studied with Einar Steen-Nøkleberg, Jiri Hlinka, Nelson Delle-Vigne Fabbri, Caroline Palmer and others. He received his first tuition from Helene Jensen, Wolfgang Plagge and Jens Harald Bratlie. He has participated in a number of masterclasses, including those with Philippe Entremont, Jerome Lowenthal and Staffan Scheja.

RECORDED IN: SOFIENBERG CHURCH, OSLO,
28-29 MAY 2018 AND 13 NOVEMBER 2020

PRODUCER: VEGARD LANDAAS

BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN

EDITING: VEGARD LANDAAS

MASTERING: THOMAS WOLDEN

PIANO TECHNICIAN: THRON IRBY

BOOKLET NOTES: HARALD HERRESTHAL

ENGLISH TRANSLATION: PAUL HOLDEN

ENGLISH TRANSLATION (SONGS): VERBOO

BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG

COVER DESIGN: ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS

COVER PHOTO: JAN OVE IVERSEN / OVERPARI

ARTIST PHOTO (GERICKE): ROMULO CORREA

ARTIST PHOTO (KNOPH): ÅSA MARIA MIKKELSEN

KVANDAL PHOTO (BOOKLET): LISBETH RISNES

KVANDAL PHOTO (DIGIPACK): PRIVATE ARCHIVE

THIS RECORDING HAS BEEN MADE POSSIBLE
WITH SUPPORT FROM:
ARTS COUNCIL NORWAY
FUND FOR PERFORMING ARTISTS
NORWEGIAN MUSICIANS' UNION

Johan Kvandal (1919–99)

ISA KATHARINA GERICKE – SOPRANO

JOACHIM KNOPH – PIANO

1__Attersyn, op. 9, nr. 9__01:38

To Garborg-sanger (1939)

2__Veslemøy ved rokken__01:31

3__Kvelding__01:33

Sanger, op. 9

4__Helsarmål, op. 9, nr. 1__01:32

5__Hugen leikar, op. 9, nr. 2__01:20

6__Mørk er min Sjæl, op. 9, nr. 3__02:47

7__Til min Gyldenlak, op. 9, nr. 4__03:06

8__Mot mørketid, op. 9, nr. 5__01:49

9__Klage, op. 9, nr. 6__01:54

To Frøding-sanger, op. 9

10__Min stjärnas songer nr. 1__01:39

11__Min stjärnas songer nr. 2__01:27

Norske stevtoner, op. 40

12__I. Mine visur__01:36

13__II. Då eg va liti__01:28

14__III. Eg var meg ut på Gladheimsbergi__01:24

15__IV. Hjuringvise og lokk__01:58

16__V. Å hugen min__01:29

17__VI. Å her møter mangt__02:39

18__VII. Liti-mor__00:58

19__VIII. Då eg va liti eg sprang utivi__01:18

20__IX. Sjugurd og kjerringi__02:21

21__X. Å med soli kan eg__02:09

22__XI. Guten og jenta__01:52

Syv sanger, op. 4

23__Hugleik, op. 4, nr. 1__02:39

24__Hadulaikar, op. 4, nr. 2__02:29

25__Stridsmannen og Dauden, op. 4, nr. 3__02:18

26__Vårvon, op. 4, nr. 4__01:21

27__Or Skirnesmål, op. 4, nr. 5__02:09

28__Or Helge Hundingsbane, op. 4, nr. 6__02:43

29__Barnerim, op. 4, nr. 7__01:27

7 Små barnesanger (1946–47)

(Melody: Lissa Monrad Johansen and Johan Kvandal)

30__I. Gråpus__02:10

31__II. Hosten__01:06

32__III. Naboens hund__00:59

33__IV. Gresshoppen__01:04

34__V. Fødselsdagsfest__00:48

35__VI. Vuggevise__01:17

36__VII. Tyven og gjessene__00:43

To kjærlighetssanger, op. 58

37__En rose, op. 58, nr. 1__03:51

38__I berget, op. 58, nr. 2__01:27